

Ἐκ τῶν κατ' ἡμέραν
εἰς τὰ ἀεὶ διαμένωντα...

Στὴν Κατανυκτικὴ Πορεία
πρὸς τὴν Σταυρο-Αναστάσιμ Ἀνακαίνισί μας...

...μὲ πατερικὴ
τροφή...

...στὸ δισάκκι
μας...

† Μεγάλῃ Πέμπτῃ
Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος

46. «Δημοσίως, ἀλλὰ καὶ γενναίως»

«**Συλλογίσου**, ἀγαπητέ, πῶς ὁ Χριστὸς ἐβάστασε τὸν Σταυρὸν, ὄχι μόνον δημοσίως, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ γενναίως μὲ πολλὴν μεγαλοψυχίαν. Ἐγνώριζε σαφέστατα ὁ Κύριος πόσον ἦτο τὸ βάρος ἐκείνου τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ὄχι μόνον κατὰ τὸ φαινόμενο... Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ νοούμενον, καθ' ὅτι ὁ Σταυρὸς ἐβάστα ἐπάνω Του τὰς ἁμαρτίας ὅλου τοῦ κόσμου... καὶ μὲ ὅλον τοῦτο, χωρὶς νὰ ψηφίση αὐτὰ ὅλα, ἐναγκαλίζεται αὐτὸν τὸν Σταυρὸν μὲ μεγάλην προθυμίαν καὶ γενναϊότητα. Τὸν σφίγγει εἰς τὸ Στήθος Του· Τὸν βλέπει ὡσὰν ἓνα θυσιαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ θυσιάσῃ τὴν Ζωὴν Του· Τὸν θεωρεῖ ὡσὰν ἓνα θρόνον τῆς Ἀγάπης Του, ὡσὰν δόξαν Του καὶ καύχημα· ὡσὰν σκῆπτρον τῆς Βασιλείας Του· ὡσὰν νυμφικὸν θάλαμον τῆς Ἐκκλησίας Του, καὶ ὡσὰν ἓνα ὄργανον τῆς ἰδικῆς μας ἀπολυτρώσεως καὶ τῆς φθορᾶς τῆς ἁμαρτίας.

● Σύγκριναι τώρα, ἐσὺ ἀδελφέ, μὲ αὐτὴν τὴν **μεγαλοψυχίαν** τοῦ Ἰησοῦ τὴν **ὀλιγοψυχίαν** τὴν ἰδικήν σου, μὲ τὴν ὁποίαν δέχεσαι καὶ βαστάζεις τὸν Σταυρὸν σου· **δηλαδὴ** ἐκεῖνο ὅπου πρέπει νὰ κάμνης, καὶ νὰ πάσχης, διὰ νὰ διαφυλάττης τὸν Νόμον καὶ τὰς Ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ· καὶ θέλεις ἰδῆ **πόσον εἶσαι μακρὰν ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Λυτρωτοῦ σου**. **Ἐ**σὺ πρῶτον, **ζητεῖς** κάθε τρόπον **διὰ νὰ ἀποφύγης** ἐκεῖνο ὅπου φαίνεται βαρὺ καὶ θλιβερὸν εἰς τὴν διεφθαρμένην σου φύσιν. **Ἐ**πειτα, ἐὰν ἀναγκασθῆς νὰ τὸν βαστάζης, **τὸ βαστάζεις μὲ τόσην λύπην καὶ ὀλικαρδίαν**, ὅπου πολλαῖς φοραῖς καὶ **γογγύζεις** ἐναντίον τοῦ Θεοῦ ἢ ἐναντίον ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων ὅπου σὲ θλίβουσι, καὶ μὲ τοῦτο δείχνεις φανερά πὼς **δὲν γνωρίζεις τὸ ὠφέλιμον πρᾶγμα εἶναι ὁ σταυρὸς τῶν θλίψεων...»**.

(Ὁσ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, «Π.Γ.», σελ. 250αβ, 251αβ)

